

Kött

Kon lyfter sitt huvud.

Den är ensam på ängen och har länge legat och idisslat i skymningen. Än så länge har ingenting har väckt dess intresse, men nu fångar blicken två svaga ljusovaler i fjärran, och den koncentrerar sig, så gott en ko nu kan göra det, på de blekgula konerna som klyver skymningen och kommer närmre.

Det finns en avlång byggnad i anslutning till gården dit kreaturen kommer för slakt. Den är gjord av ohyvlat trä och målad i en nyans så mörkt blå att den nästan är svart, även i fullt dagsljus. Detta är i sig märkligt, eftersom bostadshuset har exakt samma faluröda färg som den här typen av svenska bondgårdar brukar.

I övrigt utmärker sig inte gården till det yttre - där finns en inhägnad äng, ett redskapsskjul, ett slitet ladugårdshus med höloft som av allt att döma verkar oanvänt och lämnat att förfalla. Om man går in i dunklet innanför portarna kan man längst in i byggnaden förnimma ett svagt ljus från den enda fungerande lampan. Upp på loftet bör man överhuvudtaget inte bege sig om man är rädd om liv och lem.

Men det är i anslutning till den avlånga mörkblå byggnaden allting sker.

Lastbilar kör i gryning och skymning upp på gårdsplanen och bromsar mjukt in

utan att sprätta minsta lilla grus. Så klättrar overallklädda arbetare ned från förarhytterna och börjar jobba. Deras ansikten är alltid dolda av skärmmössor med olika tryck på (*Morgonmjölk™*, *J. A. Lindqvists åkeri*, *OKQ8* och andra), och deras armar och ben kastar smala skuggor över gårdsplanen alltefter vad den lilla sol som finns kvar tillåter.

Ibland händer det att ett ljus tänds i ett av bostadshusets fönster, men det slocknar i princip alltid efter ett par sekunder, som om den som tänt plötsligt inser det onödiga i det gjorda. Arbetarna bryr sig dock inte om det. Om de gjorde det, om de vände sig om och tittade i den riktningen skulle de kanske hinna uppfatta vaga konturer som pilsnabbt rör sig förbi fönstren och försvinner. Men inget sådant förekommer. I stället är de upptagna med att fästa rökfärgade plasttält vid lastbilarnas bakdörrar. Dessa tält drar de sedan ut i långa dragspel, inte helt olika mellanpartierna på stadsbussar, och så fäster de den andra änden vid en av de två portarna i den avlånga byggnadens kortsida. Denna process är snabbt avklarad och bevittnas bara av kon som ligger och starrbligar på ängen och nu i alla fall inte kan sova, eller en morgonpigga fågel som pickar efter något ätbart i gräset strax nedanför bostadshuset. Dessa nyfikna djur ger inga läten ifrån sig, och om de gjorde det hade de ändå ignorerats av arbetarna. Nu kan det plötsligt hända att någon av dem med invand vighet svingar sig upp i förarhytten på den lastbil som via den korta tältkorridoren för närvarande är kopplad till den svartblå anläggningen. Ett par sekunder senare hörs ett väsande och lastbilens bakdörrar, som i själva verket inte är dörrar utan en ståljalusi med påmålade dörrhandtag, glider uppåt och bakåt.

Inifrån lastbilen hörs skrapanden och försiktiga rörelser när kreaturen långsamt verkar inse att det är dags för förflyttning. Arbetaren i lastbilens förarhytt hoppar ner på grusplanen utan ett ljud. Han går mot fordonets baksida och lämnar knappt några fotavtryck i gruset. Så fattar han och de flesta av hans overallklädda följeslagare posto vid sidan av tältkorridoren, som för att bevaka den. En av dem försvinner dock alltid in i byggnaden.

Så börjar, som på ett kommando som är omöjligt att spåra till någon, kreaturen att lämna lastutrymmet och via slussen flytta sig in i anläggningen. Det sker i oregelbunden takt och intervaller, men det sker ändå, som om de resignerat inför något förestående som de måste frukta, som all logik säger dem att frukta, men som de ändå förstår måste ske. En efter en ser man deras kroppars konturer genom korridorens väggar som, trots den tonade färgen, ändå släpper igenom såpass mycket grynings- eller kvällningsljus att det är möjligt att urskilja dem. De är olika stora, men de är alla nakna. I detta skede har de ännu inte rakats, så det kan mycket väl skimra förbi en hona som med sin långa hårman försöker dölja sin avkomma vid kroppen, som om hon därmed skulle kunna skydda den. Hennes bröst är knottriga av kylan. Hon drivs snart på bakifrån av de andra i en slags halvpervers uttalad önskan att komma framåt, att få det överstökad. Allt går relativt stillsamt till, och arbetarna behöver oftast inte ingripa från sina platser vid tältet. I hagen gäspar kossan och klipper med ögonlocken.

En stund efter det att de första exemplaren slussats in i byggnaden hummar en generator igång där inne och en automatiserad beredningsprocess tar vid. Ett ljud som ligger mellan ett vinande och ett bankande dränker eventuella läten

kreaturen ger ifrån sig. Detta fortgår tills alla lastbilar tömts. Då monteras plasttälten raskt ned och arbetarna hoppar - återigen denna vighet! - upp i lastutrymmen och spolar bort träck och urin med långa svarta vattenslangar som är kopplade till brunnen på gårdsplanen framför huset. Eftersom de är många i detta göromål är det också oftast snabbt avklarat.

Motorernas diskreta brummande får sädesärlan att avbryta sin jakt på mask och småkryp. Den vrider på huvudet och börjar nervöst att vipa på stjärtfjädrarna, trots att den inte har någon anledning att göra det, annat än för att den är sädesärla. De milda röda ljuscirklarna bakpå de avlånga vidundren hypnotiserar den i sina undanglidanden. Längre fortsätter fågeln att titta efter dem, också efter det att de försvunnit bortåt uppfartsvägen till gården och ut på huvudleden. I luften blandar sig dieselångor och doften av varmt däcksgummi och, strax under dem, svagt men ändå närvarande, den vassa metalliska lukten av arbetande maskiner.

På ängen har kossan äntligen lyckats somna. I ett halvhjärtat försök att vifta bort en fluga som inte kan finnas någon annanstans än i drömmen svänger den med svansen och blir sedan stilla.